

คำวินิจฉัยชี้ขาดความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

ที่ วค ๒/๒๕๕๗

วันที่ ๑๐ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัดของคู่กรณีขณะกระทำความผิด

คู่กรณีที่ ๑ นายกองค้การบริหารส่วนตำบล	สังกัด องค์การบริหารส่วนตำบล
คู่กรณีที่ ๒ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	สังกัด องค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง การจ่ายเงินค่าก่อสร้างระบบประปาโครงการน้ำใช้ทั่วไทยขององค์การบริหารส่วนตำบล
ปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้รับเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังซึ่ง
คณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังได้พิจารณาและมีมติแล้ว เพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตาม
อำนาจหน้าที่ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงจากสำนวน บันทึกสรุปสำนวนของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน
และรายงานการพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังของคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและ
การคลังแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

กรมทรัพยากรน้ำ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้อนุมัติงบประมาณค่า
ปรับปรุง/ก่อสร้างระบบประปาโครงการน้ำกินน้ำใช้ทั่วไทยของจังหวัดให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน
๑๒ โครงการ รวมเป็นเงิน ๑๒,๗๑๓,๔๐๐ บาท โดยโครงการก่อสร้างระบบประปาแบบผิวดินขนาดกลาง ได้รับ
อนุมัติงบประมาณ เป็นเงิน ๒,๑๗๐,๘๐๐ บาท ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลได้ดำเนินการจัดจ้างโครงการ
ก่อสร้างระบบประปาแบบผิวดินขนาดกลาง หมู่ที่ ๙ โดยวิธีประกวดราคา กำหนดราคากลางเป็นเงิน
๒,๑๗๐,๘๐๐ บาท ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. เป็นผู้เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา
มีคุณภาพและคุณสมบัติเป็นประโยชน์ต่อองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้เสนอราคาต่ำสุดและอยู่ในวงเงิน
งบประมาณที่ตั้งไว้ จึงได้มีการทำสัญญาจ้างเลขที่ ๐๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ ระหว่างองค์การ
บริหารส่วนตำบล โดยคู่กรณีที่ ๑ ในฐานะผู้ว่าจ้าง กับห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ล. ในฐานะผู้รับจ้าง ให้
ก่อสร้างระบบประปาแบบบาดาลขนาดกลาง หมู่ที่ ๙ ตามแบบมาตรฐานของ กรมทรัพยากรน้ำ เป็นเงิน
๒,๑๗๐,๐๐๐ บาท กำหนดจ่ายเงินจำนวน ๓ งวด กำหนดงานแล้วเสร็จวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ต่อมาในวันที่
๓๐ มีนาคม ๒๕๔๙ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ได้มีหนังสือถึงนายกองค้การบริหารส่วนตำบลบอกกล่าวการโอนสิทธิ
เรียกร้อง การรับเงินพร้อมแนบหนังสือสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างนาง ล. ห้างหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด ว.
ในฐานะผู้โอนสิทธิเรียกร้อง กับนาย ว. ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. มีหนังสือส่งมอบงานงวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙
คณะกรรมการตรวจรับงานในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ และส่งมอบงานงวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙
คณะกรรมการตรวจรับงานในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๙ คู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็น
ผู้มีอำนาจลงนามส่งจ่ายเช็คตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๔๖/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙
กลับไม่เบิกจ่ายเงินให้กับนาย ว. ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง โดยอ้างว่าไม่ทราบว่า ผู้รับจ้างมีหนังสือแจ้งการโอน
สิทธิเรียกร้อง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ธุรการไม่ได้รายงานให้ทราบจึงสั่งจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้าง ก่อนเบิกจ่ายเงินไม่มี

บุคคลใดมาปรึกษาเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน แต่นางสาว น. ขณะปฏิบัติงานตำแหน่งลูกจ้างองค์การบริหารส่วนตำบล ยืนยันว่าตนเป็นผู้รับหนังสือโอนสิทธิ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๙ บันทึกในสมุดทะเบียนหนังสือรับปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และได้เสนอเรื่องให้นาง ข. หัวหน้าส่วนการคลัง ในขณะนั้น โดยคู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ ทราบเรื่องเป็นอย่างดี ประกอบกับนาย จ. รักษาการแทนหัวหน้าส่วนการคลัง ยืนยันว่าเมื่อผู้รับจ้างส่งมอบงาน จึงดูเรื่องเดิมเพื่อเสนออนุมัติเบิกจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้าง พบว่ามีหนังสือโอนสิทธิเรียกร้องเก็บรวมอยู่ในแฟ้มเรื่องเดิม จึงได้ปรึกษากับนาย ผ. หัวหน้าส่วนโยธา ในขณะนั้น และปรึกษาคู่มือที่ ๒ เป็นการให้การสอดคล้องต้องกัน ทำให้เชื่อได้ว่าคู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ ทราบข้อเท็จจริงว่ามีการโอนสิทธิเรียกร้อง แต่ตั้งใจเบิกจ่ายเงินงวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ตามฎีกาเบิกจ่ายเงินนอกงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๑๓๗/๒๕๔๙/๒๕๖ เป็นเงิน ๖๕๑,๐๐๐ บาท และเบิกจ่ายเงินงวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๙ ตามฎีกาเบิกจ่ายเงินนอกงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๑๔๑/๒๕๔๙/๒๖๐ เป็นเงิน ๘๖๘,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๕๑๙,๐๐๐ บาท ให้กับผู้รับจ้าง และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ นาย ว. ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง ได้ฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบล ต่อศาลจังหวัด เป็นจำเลยที่ ๑ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. และพวก เป็นจำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๔ ขอให้หรือฐานความผิด สิทธิเรียกร้อง ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๒๒/๒๕๔๙ ต่อมาวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำเลยทั้งสี่กับโจทก์ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความต่อหน้าศาลจังหวัด และศาลมีคำพิพากษาตามยอม ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๗๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยศาลพิพากษาให้องค์การบริหารส่วนตำบลชำระเงินค่าจ้างงวดที่ ๑ และงวดที่ ๒ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่นาย ว. และศาลจังหวัดออกหมายบังคับคดี ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ สำนักงานบังคับคดีจังหวัดได้มีหนังสือถึงองค์การบริหารส่วนตำบล ชำระหนี้ตามหมายบังคับคดี และได้อายัดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์บัญชีเลขที่ ๒๗๑ - ๒ - ๗๒xxx - x และธนาคารเพื่อการเกษตร และสหกรณ์การเกษตรนำส่งสำนักงานบังคับคดีจังหวัด เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐจำนวน ๑,๖๖๐,๐๐๐ บาท

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน พิจารณาข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน ประกอบข้อกฎหมายแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ มีหน้าที่ เบิกเงินหรือจ่ายเงิน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจ โดยมีขอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่มือที่ ๑ ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และคู่มือที่ ๒ ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล จึงถือได้ว่าคู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ เป็น “เจ้าหน้าที่” ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ และตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๔๖/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เรื่องแต่งตั้งผู้มีอำนาจลงนามในใบถอนเงิน/เช็คธนาคาร แต่งตั้งให้คู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ เป็นผู้มีอำนาจลงนามสั่งจ่ายเช็ค จึงถือได้ว่าคู่มือที่ ๑ และคู่มือที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เบิกหรือจ่ายเงินตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ เมื่อคู่มือดังกล่าวเป็นผู้มีอำนาจลงนามสั่งจ่ายเงินในเช็คตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๗ จึงถือว่าคู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ เป็นผู้ส่งจ่ายตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ ด้วย

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยมีชอบ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีหน้าที่ส่งจ่ายเงินตามที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้มีอำนาจลงนามส่งจ่ายเช็ค ได้จ่ายเงินค่าจ้างก่อสร้างระบบประปาแบบผิวดินขนาดกลาง หมู่ที่ ๙ สัญญาจ้างเลขที่ ๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๔ งวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๔ ตามฎีกาเบิกจ่ายเงินนอกงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๑๓๗/๒๕๔๔/๒๕๖ เป็นเงิน ๖๕๑,๐๐๐ บาท และเบิกจ่ายเงิน งวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๔ ตามฎีกาเบิกจ่ายเงินนอกงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๑๔๑/๒๕๔๔/๒๖๐ เป็นเงิน ๘๖๘,๐๐๐ บาท ให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ทั้งที่มีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องในเงินค่าจ้างดังกล่าวให้กับนาย ว. ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิรับเงินตามหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงถือได้ว่าคู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๖๘ ที่กำหนดให้การจ่ายเงินให้ส่งจ่ายผู้มีสิทธิรับเงิน ประกอบหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๔/ว ๓๖๓๒ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เรื่อง วิธีปฏิบัติในการจ่ายเงินกรณีโอนสิทธิเรียกร้อง และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ประกอบมาตรา ๓๐๘ ซึ่งเป็นระเบียบและกฎหมายที่ใช้บังคับกับองค์การบริหารส่วนตำบลโดยมิชอบ

ประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของคู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ จ่ายเงินให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ซึ่งเป็นผู้รับจ้าง จนเป็นเหตุให้ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง คือ นาย ว. ฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบลต่อศาลจังหวัด เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ และภายหลังได้มีการประนีประนอมยอมความรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม โดยศาลพิพากษาให้องค์การบริหารส่วนตำบลชำระเงินค่าจ้างงวดที่ ๑ และงวดที่ ๒ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีให้แก่ นาย ว. และไม่ปรากฏหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่าองค์การบริหารส่วนตำบลเร่งรัดให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. คืนเงินที่รับไปโดยไม่มีสิทธิเพื่อนำเงินดังกล่าวไปชำระให้กับผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง เป็นเหตุให้มีการบังคับคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดได้มีหนังสือถึงองค์การบริหารส่วนตำบลชำระหนี้ตามหมายบังคับคดีและได้อายัดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์ บัญชีเลขที่ ๒๗๑ - ๒ - ๗๒xxx - x และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ได้หักเงิน ๑,๖๖๐,๐๐๐ บาท นำส่งสำนักงานบังคับคดีจังหวัด ตั้งแต่วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ดังนั้น จึงเห็นว่าการกระทำของคู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ ดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ กระทำโดยจงใจ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงคู่กรณีที่ ๑ ไม่อาจทราบว่ามีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง เพราะหนังสือดังกล่าวไม่ได้เสนอมาตามขั้นตอนของระเบียบงานสารบรรณโดยผู้ที่ลงรับหนังสือในขณะนั้นกลับเอาไปเก็บไว้ในส่วนการคลัง และไม่มีเจ้าหน้าที่มาแจ้งให้ทราบ และในขณะลงลายมือชื่อในเช็คส่งจ่ายเงิน ทั้ง ๒ งวด ก็จะมีแต่ฎีกาและใบตรวจรับงาน บันทึกของช่างผู้ควบคุมงานในเรื่องเท่านั้น ดังนั้น จึงรับฟังได้ว่า ไม่มีการรายงานจากผู้ได้บังคับบัญชาให้คู่กรณีที่ ๑ ทราบเกี่ยวกับหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องแต่อย่างใด ประกอบกับการกล่าวอ้างของพยานอื่นก็เป็นเพียงคำกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยไม่มีน้ำหนักชี้ชัดว่า

คู่กรณีที่ ๑ ได้รู้หรือทราบว่ามีหนังสือดังกล่าวอยู่ จึงได้มีการเบิกจ่ายเงินให้กับคู่สัญญาเดิมตามปกติ หลังจากถูกฟ้องต่อศาลจังหวัด คู่กรณีที่ ๑ จึงทราบว่ามีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง ดังนั้น ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่าคู่กรณีที่ ๑ จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจ อันจะเป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง คู่กรณีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ มีหน้าที่ลงนามส่งจ่ายเช็คและเป็นผู้จ่ายเงินเป็นผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ย่อมรู้เรื่องเป็นอย่างดี โดยรักษาการหัวหน้าส่วนการคลังยืนยันว่าเมื่อผู้รับจ้าง ส่งมอบงานจึงดูเรื่องเดิมเพื่อเสนออนุมัติเบิกจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้าง และพบว่าหนังสือโอนสิทธิเรียกร้องเก็บรวมอยู่ในแฟ้มเรื่องเดิม จึงได้ปรึกษากับคู่กรณีที่ ๒ และเสนอแฟ้มเอกสารทั้งหมดรวมทั้งหนังสือฉบับดังกล่าว ในขั้นตอนการเบิกจ่ายเงินให้คู่กรณีที่ ๒ รวมทั้งคู่กรณีที่ ๒ ได้ให้ถ้อยคำต่อหน้ากรรมการไต่สวนตามบันทึกคำชี้แจงแถลงด้วยวาจา ยอมรับว่าทราบระเบียบปฏิบัติและข้อกำหนดในการเบิกจ่ายและการจ่ายเงินตามเช็คเป็นอย่างดี ตามหลักปฏิบัติก่อนจะจ่ายเช็คจะต้องมีเอกสารประกอบฎีกาสัญญาจ้าง ใบตรวจรับงานจ้าง และต้องตรวจสอบเอกสารทั้งหมด แต่ในครั้งนี้ไม่ได้ตรวจ เมื่อเจ้าหน้าที่เสนอเรื่องขึ้นมาจะเสนอเอกสารประกอบฎีกาต่าง ๆ มาทุกครั้ง โดยในเรื่องหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องคู่กรณีที่ ๒ ไม่เห็นหนังสือการโอนสิทธิเรียกร้อง แต่ก็ทราบว่ามีหนังสือดังกล่าว เนื่องจากรักษาการหัวหน้าส่วนการคลังในขณะนั้นมาปรึกษาด้วยวาจาหลังจากเซ็นเอกสารต่าง ๆ แล้ว แต่เห็นว่าใครมาทำสัญญาจ้างก็จะจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้างคนนั้น จึงรับฟังได้ว่าคู่กรณีที่ ๒ ทราบอยู่แล้วว่ามีหนังสือดังกล่าวอยู่ ดังนั้น ก่อนที่จะลงนามเห็นควรอนุมัติให้เบิกจ่ายก็จะต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ในขั้นตอนขออนุมัติเบิกเงินให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งก่อน และหากพบว่าเช็คส่งจ่ายมิได้จ่ายให้กับผู้มีสิทธิรับเงิน ก็ย่อมที่จะทำการอายัดเช็คนั้นเพื่อให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติและข้อกำหนดในการเบิกจ่ายเงินและการจ่ายเช็คได้ แต่คู่กรณีที่ ๒ มิได้กระทำการดังกล่าวอันเป็นหน้าที่ที่จำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกันผล มิให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ และคู่กรณีที่ ๒ ในฐานะผู้จ่ายและเป็นผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบงานประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะงานฝ่ายคลังก็ต้องใช้ความระมัดระวังเกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินเพื่อจ่ายให้ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ จึงรับฟังได้ว่าคู่กรณีที่ ๒ ทราบข้อเท็จจริงว่ามีการโอนสิทธิเรียกร้องการรับเงิน ดังนั้น การที่คู่กรณีที่ ๒ จ่ายเงินงวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๖๕๑,๐๐๐ บาท และจ่ายเงินงวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเงิน ๘๖๘,๐๐๐ บาท ให้กับผู้รับจ้าง จึงถือได้ว่าเป็นการจงใจฝ่าฝืนกฎหมายและระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจ

ดังนั้น จึงเห็นว่าการกระทำของคู่กรณีที่ ๒ เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง และข้อ ๕

ฉะนั้น อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัยมาประกอบอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๐ และข้อ ๓๓ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวิธีพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๑ วรรคสอง และมาตรา ๓๐๒ (๓) คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำวินิจฉัยชี้ขาด ดังนี้

๑. การกระทำของคู่กรณีที่ ๑ ไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้อยู่อำนาจคู่กรณีที่ ๑

๒. การกระทำของคู่กรณีข้อ ๒ เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และข้อ ๕ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๔ มีโทษปรับเท่ากับเงินเดือน ๙ เดือน ถึง ๑๒ เดือน แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าคู่กรณีข้อ ๒ มีเจตนาทุจริต แต่เป็นเพียงการปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามระเบียบของทางราชการ จึงกำหนดโทษปรับทางปกครองเท่ากับเงินเดือน ๙ เดือน เงินเดือนที่ได้รับขณะกระทำความผิดเดือนละ ๑๓,๑๖๐ บาท คิดเป็นค่าปรับทางปกครองทั้งสิ้น ๑๑๘,๔๔๐ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นแปดพันสี่ร้อยสี่สิบบาทถ้วน) โดยให้หน่วยงานต้นสังกัดหักเงินเดือนเพื่อชำระค่าปรับเดือนละไม่น้อยกว่า ๔,๙๓๕ บาท (สี่พันเก้าร้อยสามสิบบาทถ้วน) จนกว่าจะชำระค่าปรับครบถ้วน เว้นแต่เดือนสุดท้าย ให้หักเงินเดือนชำระค่าปรับเท่าจำนวนที่คงเหลืออยู่

นางสาวประไพ อังกนันท์

รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน รักษาราชการแทน

ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ใช้อำนาจหน้าที่แทน

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน